

Posudek diplomové práce Ivety Strykové „Prosazování rovných příležitostí – soutěž Úřad roku 2009“

Na úvod svého posudku bych měl asi vysvětlit, jak vůbec Iveta přišla k tématu své diplomové práce, protože k tomu nedošlo obvyklým postupem, ale spíše téma vyplynulo z konkrétní situace. Před dvěma roky se na mne totiž obrátila koordinátorka agendy rovných příležitostí na Ministerstvu vnitra (MV) s tím, že by ocenila, kdyby se některá z našich studentek mohla zapojit do přípravy soutěže Úřad roku 2009, kterou MV každoročně pořádá ve spolupráci s neziskovou organizací Gender Studies. Konkrétně jí šlo o to, aby se někdo podíval kritickým okem na dotazník, ze kterého vychází hodnocení krajských a městských úřadů. Nabídl jsem proto téma studentkám prvního ročníku a Iveta projevila iniciativu a ujala se ho. Až zpětně si uvědomuji, že jsem jí tím nepřipravil zrovna nejlepší výchozí pozici, protože se dostala do soukolí fungování státního aparátu se všemi s tím spojenými nevýhodami. Sám jsem nebyl schopen anticipovat všechny zvraty, kterými její projekt prošel, jako například nepřijetí jí navrženého dotazníku v původní podobě.

Iveta se s těmito nástrahami vyrovnala myslím se ctí, ale některé kroky úřednického aparátu měly za následek, že v určitých fázích projektu měla pocit, že se ocitla ve slepé uličce, což se na výsledném textu nemohlo neprojevit. Nicméně konstatuji, že z hlediska procesního, tedy toho, jak výzkum realizovala a jak přistupovala k diplomovému projektu, patřila k těm pracovitějším a svědomitějším studentkám. Pracovala velmi usilovně a jednotlivé kapitoly několikrát přepisovala v duchu mých poznámek.

Po formální stránce nemám k práci také výraznější výhrady. Práce je téměř prosta překlepů, text je členěn přehledně a logicky, odkazovací aparát splňuje nároky kladené na diplomovou práci.

Až s odstupem si sám uvědomuji, že název práce není v souladu s jejím obsahem. Sypu si popel na hlavu, že jsem to nevychytil dříve. Tolikrát jsem text četl, a přesto jsem nepostřehl, co je zcela zřejmé.

Teoretická část nabízí standardní vhled do politiky ČR a EU v oblasti genderové rovnosti, včetně bližšího pohledu na aktivity samotného MV. Zde by však prospěl kritičtější přístup k výpovědím zmíněné koordinátorky, neboť práce místy působí spíše jako propagační materiál ministerstva. Teoretické části by také prospělo hojnější citování relevantní literatury, která by nezbytně nemusela zahrnovat texty vedoucího práce. K dispozici je celá řada jiných autorek a autorů. Ačkoliv rozumím důvodům, které Ivetu vedly k diskusi Nagl-Docekal a Fraser v úvodu teoretické části, v textu působí poněkud nesourodě. I zde by prospělo proti sobě postavit myšlenky více autorů a autorek.

Asi nejslabším článkem práce je empirická část a konkrétně diskuse zvolené metody. Myslím, že by bylo vhodnější vynechat některé pasáže z teoretické části, kde je

například velmi podrobně diskutována evropská legislativa, a vytvořit si tak prostor pro zevrubnou diskusi metodologie, kterou jsem Ivetě ostatně doporučil a odkázal jsem ji i na příslušnou literaturu. Taková diskuse by čtenáři pomohla lépe pochopit, proč se Iveta rozhodla revidovat dotazník soutěže i konkrétní výhrady proti jeho problematickým položkám. V současné podobě jsou totiž tyto pasáže empirické části pro čtenáře poměrně matoucí, protože nelze automaticky předpokládat, že budou mít hlubší povědomí o dotazníkových šetřeních a nárocích kladených na kvalitu použitého dotazníku.

Škoda je také to, že Iveta prakticky neprovazuje empirickou část s teoretickou. Při formulování nových otázek přitom asi také vycházela ze svých znalostí problematiky, které vtělila do teoretické části, a bylo by vhodné ukázat, že její návrhy jsou podloženy nějakým poznáním. Například mohla zmínit, že stejně jakou jsou na vládní a resortní úrovni důležité Priority, jsou v rámci úřadů důležité různé koncepční dokumenty, ale i etické kodexy atd. Stejně jako jsou na vládní a resortní úrovni institucionální opatření, zajímalo ji, zda jsou i na místní a regionální úrovni. Stejně jako se obecně používají nějaké metody prosazování GR, tak ji zajímalo, jaké využívají úřady.

Podobně mne mrzí, že Iveta hlouběji nereflektuje své zkušenosti s úřednickým aparátem. Jakou s ním udělala zkušenost? Co se dozvěděla o fungování úřednického aparátu? Co si z toho vzala? To vše by byly cenné poznatky.

Celkově jsem tedy ohledně hodnocení rozpolcený. Na jedné straně je nepochybné, že Iveta odvedla velký kus práce, že projevila nadprůměrnou svědomitost a pracovitost v ne zrovna lehké situaci. Přestože je však patrný obrovský posun v kvalitě práce, stále trpí řadou nedostatků, z nichž některé jsem pojmenoval výše. Proto se přikláním k hodnocení na úrovni slabší velmi dobře.

Ing. Petr Pavlík, Ph.D.
vedoucí práce

3. 6. 2012